

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Verwaltungsgericht Berlin (Saksamaa) 21. novembril 2014 –
Ukamaka Mary Jecinta Oruche ja Nzubechukwu Emmanuel Oruche versus Saksamaa Liitvabariik**

(Kohtuasi C-527/14)

(2015/C 026/22)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Verwaltungsgericht Berlin

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitajad: Ukamaka Mary Jecinta Oruche ja Nzubechukwu Emmanuel Oruche

Vastustaja: Saksamaa Liitvabariik

Teised menetlusosalised: Oberbürgermeister der Stadt Potsdam, Emeka Emmanuel Mary Oruche

Eelotsuse küsimus

Kas nõukogu 22. septembri 2003. aasta direktiivi 2003/86/EÜ perekonna taasühinemise õiguse kohta ⁽¹⁾ artikli 7 lõike 2 esimest lõiku tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus siseriiklik õigusnorm, mille kohaselt on perekonna taasühinemist taotleva isiku pereliikme esmakordse riiki sisenemise tingimuseks, et pereliige tõendab enne riiki sisenemist oskust suhelda lihtsal viisil saksa keeles?

⁽¹⁾ ELT L 251, lk 12; ELT eriväljaanne 19/06, lk 224.

**Euroopa Komisjoni 21. novembril 2014 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (teine koda)
11. septembri 2014. aasta otsuse peale kohtuasjas T-425/11: Kreeka versus komisjon**

(Kohtuasi C-530/14 P)

(2015/C 026/23)

Kohtumenetluse keel: kreeka

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: A. Bouchagiar ja P.J. Loewenthal)

Teine menetlusosaline: Kreeka Vabariik

Apellandi nõuded

- tühistada Üldkohtu (teine koda) 11. septembri 2014. aasta otsus kohtuasjas T-425/11: Kreeka versus komisjon (ECLI:EU:T:2014:768), mis tehti komisjonile teatavaks 12. septembril 2014;
- saata kohtuasi Üldkohtule uueks arutamiseks;
- otsustada kohtukulude kandmine edaspidi.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse aluseks on ainult üks väide: Üldkohus tõlgendas ja kohaldas ebaõigesti ELTL artikli 107 lõiget 1, kui ta leidis, et vaidlustatud meede ei andnud avalik-õiguslikele kasiinodele eelist. Komisjoni ainus väide jaguneb kolmeks osaks.

Esiteks rikkus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 52–58 ETL artikli 107 lõiget 1, kui ta leidis, et avalik-õiguslikud kasiinod ei saanud eelist, makstes iga kliendi pääsme eest madalamat tasu vastavalt vaidlustatud meetmele, kuna makstud summad olid 80 % reguleeritud sissepääsuhinnast, mida olid kohustatud tasuma nii eraõiguslikud kui avalik-õiguslikud kasiinod.

Teiseks rikkus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 59–68 ETL artikli 107 lõiget 1, kui ta leidis, et ei ole piisav, kui komisjon tunnistab vaidlustatud meetmega antud eelise *de jure* otseseks maksualaseks diskrimineerimiseks, vaid et komisjon oleks pidanud eelise olemasolu kindlakstegemisel tuginema vaidlustatud meetme mõju majanduslikule analüüsile.

Kolmandaks rikkus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 74–80 ETL artikli 107 lõiget 1, kui ta leidis esiteks, et tasuta sissepääsu võimaldamine ei kinnita vaidlustatud meetmest tulenevat eelist, kuna kõnealune meede ei anna mingisugust eelist, ning teiseks, et selle argumendi arvessevõtmiseks oleks komisjon pidanud tõendama, et antud tasuta sissepääsude arv on sellist tava võimaldavates Kreeka õigusaktides sätestatud eesmärkidega võrreldes liiga suur, nii et see ei ole siseriiklikus õiguses kehtestatud nõuetega kooskõlas.

**Vadzim Ipatau 24. novembril 2014 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (esimene koda)
23. septembri 2014. aasta otsuse peale kohtuasjas T-646/11: Ipatau versus nõukogu**

(Kohtuasi C-535/14 P)

(2015/C 026/24)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Vadzim Ipatau (esindaja: advokaat M. Michalaukas)

Teine menetlusosaline: Euroopa Liidu Nõukogu

Apellandi nõuded

- tühistada Üldkohtu 23. septembri 2014. aasta otsus kohtuasjas T-646/11;
- teha asja suhtes lõplik kohtuotsus või suunata asi tagasi Üldkohtusse otsustamiseks;
- mõista kohtukulud, kaasa arvatud Üldkohtu menetluses kantud kohtukulud välja nõukogult.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitab apellant neli väidet.

Esiteks väidab apellant, et Üldkohus rikkus õigust tõhusale kohtulikule kaitsele, keeldudes õigusabitaotluse esitamise alusel peatamast tähtaega, mis on ette nähtud vaidlustatud akti tühistamise hagi esitamiseks.

Teiseks väidab ta, et Üldkohus rikkus kaitseõiguseid. Nimelt leidis Üldkohus, et nõukogu ei olnud kohustatud teavitama apellanti süüstavatest tõenditest ega andma talle võimalust olla ära kuulatud enne otsuse 2012/642/ÜVJP⁽¹⁾ ja rakendusmääruse nr 1017/2012⁽²⁾ vastuvõtmist.

Kolmandaks rikkus Üldkohus õigusnormi, kui leidis, et vaidlusalustes aktides esitatud põhjendused on piisavad.